

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. B.**, nar., st. příslušnost Ukrajina, t.č. bytem, zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2015, č. j. CPR-26262-2/ČJ-2015-930310-V237,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou ze dne 23. 12. 2015 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2015, č. j. CPR-26262-2/ČJ-2015-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto

odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 20. 5. 2015, č.j. KRPB-18792-37/ČJ-2015-060026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, aby soud po jeho zrušení věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Prvostupňovým rozhodnutím bylo uloženo žalobci správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a to v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států EU, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Doba k vycestování z území ČR byla stanovena do 30 dnů od odpadnutí důvodu, pro který je cizinec podle ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyňat z působnosti tohoto zákona (tzn. neskončeného řízení o udělení mezinárodní ochrany). Důvodem pro zahájení řízení a vydání prvostupňového rozhodnutí se stalo zjištění učiněné při pobytové kontrole dne 22. 1. 2015, že žalobce vykonával zednické práce bez platného povolení Úřadu práce k zaměstnání či živnostenského oprávnění.

V **napadeném rozhodnutí** o odvolání žalovaná především uvedla, že žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí blanketním odvoláním, které ani na základě výzvy prvostupňového orgánu doručené dne 30. 6. 2015 nebylo doplněno. Při přezkoumání prvostupňového rozhodnutí žalovaná vycházela z kompletního spisového materiálu z prvostupňového správního řízení. Podle názoru žalované bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Vytýkané protiprávní jednání cizince bylo vymezeno zákonným způsobem, zjištěno prvostupňovým orgánem nade vší pochybnost a kvalifikováno pod skutkovou podstatu vymezenou ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a současně bylo zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou nelze cizinci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. Pro hodnocení případné existence důvodů, které by cizinci znemožňovaly vycestování, si nalézací správní orgán řádně a v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, na jehož základě pak žalobci stanovil dobu k vycestování z území ČR. S prvostupňovým orgánem je třeba souhlasit, že došlo k naplnění podmínek ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Přijaté opatření se nijak nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech a rozhodnutí tedy plně koresponduje i s ustanovením § 2 odst. 4 z.č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobce namítal, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo mj. uvedeno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Pro tento závěr správní orgány vycházely ze závazného stanoviska ministerstva ze dne 23. 1. 2015, ev. č. ZS25271. K tomuto závaznému stanovisku prvostupňový orgán uvedl, že jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. K tomu žalobce namítl, že prvostupňový orgán bez dalšího vlastního zkoumání a prověřování převzal závěry uvedené v předmětném závazném stanovisku jako podklad pro tu výrokovou část svého rozhodnutí, ve které konstatuje, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Tato část výrokové části byla následně potvrzena rovněž rozhodnutím žalované. Žalobce namítá, že

takový postup ve vztahu k závaznosti závazného stanoviska pro rozhodování o správním vyhoštění není v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 správního řádu a ani s ustanovením § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvádí, že ustanovení § 149 správního řádu upravuje pouze formu, nikoli však obsah závazného stanoviska, kdy vlastní závaznost takového stanoviska pro správní orgán, který vydává správní rozhodnutí, musí vyplývat až ze zvláštního zákona, tedy závaznost takového stanoviska musí být dána v rámci konkrétního ustanovení zvláštního zákona, které současně podmiňuje vydání rozhodnutí předchozím závazným stanoviskem. V případě ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců však žádná závaznost závazného stanoviska pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně neplyne, neboť je zde dána pouze jediná podmínka, a to, že správní orgán je povinen si vyžádat takové závazné stanovisko od ministerstva, nikoli však to, že by toto závazné stanovisko bylo bez dalšího závazné pro vlastní rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z uvedeného je zřejmé, že postup správního orgánu I. stupně nebyl v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 správního řádu a ani s ustanovením § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vyplývá, že bez dalšího vlastního přezkumu toho, zda jsou na straně žalobce dány důvody znemožňující jeho vycestování z území České republiky, tento učinil závěr, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Tento postup je však v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť jak bylo uvedeno výše, v ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců absentuje závaznost závazného stanoviska pro rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, tedy závaznost v tom smyslu, že by byl tímto závazným stanoviskem prvostupňový správní orgán bez dalšího vázán, aniž by sám měl možnost provádění dalšího dokazování či vlastního správního uvážení. Jestliže tedy tato závaznost závazného stanoviska není výslovně stanovena zvláštním právním předpisem, tedy konkrétně ustanovením § 120a zákona o pobytu cizinců, pak postup, kdy správní orgán I. stupně vychází výlučně a bez dalšího z takového závazného stanoviska, je postupem v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu a je tudíž postupem nepřezkoumatelným. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Ve svém **vyjádření** k žalobě žalovaná uvedla, že žalobce namítá pouze použitelnost závazného stanoviska a jeho závaznost pro výrokovou část rozhodnutí. Žalovaná má za to, že prvostupňový orgán vycházel ze závazného stanoviska zcela v souladu se zákonem, přičemž tento problém byl již mnohokrát řešen judikaturou Nejvyššího správního soudu, aniž by bylo v tomto směru shledáno pochybení. Žalovaná proto nepovažovala žalobu za důvodnou.

Ze **správního spisu** vedeného žalovanou vyplývají následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Ve správním spisu je založen zejm. úřední záznam o pobytové kontrole hlídky cizinecké policie ze dne 22. 1. 2015 na adrese Náměstí Vojtěšky Matyášové 463/1, Brno, kde byl žalobce zastižen při výkonu dokončovacích malířských a natěračských prací, dále protokol o výsledku žalobce ze dne 22. 1. 2015, z něhož vyplývá, že žalobce uvedl, že pochází z města N. V. v Z. oblasti. V době kontroly na uvedené adrese žalobce pracoval, maloval tam stěny a uklízel. Na tuto práci ho najal jeho známý Ukrajinec jménem Michal, který mu rovněž vyplácel odměnu. V současné době nemá žalobce žádné vízum ani druh pobytu na území některého ze států EU. Na Ukrajině vlastní byt, přičemž tam žije i jeho rodina (manželka Oksana a dvě děti – již dospělý V. a dvanáctiletá B.). V návratu na Ukrajinu mu brání strach, že by musel narukovat do války.

Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 23. 1. 2015, ev. č. ZS25271, vyplývá, že vycestování žalobce je možné. V odůvodnění tohoto závazného stanoviska je uvedeno, že ministerstvo zhodnotilo situaci panující ve východní

části Ukrajiny, přičemž vycházelo zejm. z výpovědí v rámci řízení o správním vyhoštění ze dne 22. 1. 2015, a to na pozadí aktuálních informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti, konkrétně, že zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 19. 9. 2014, informací Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 29. 5. 2014, č.j. 98525/2014-LPTP, informací zastupitelského úřadu v Kyjevě ze dne 26. 5. 2014, Dekretu prezidenta Ukrajiny č. 447/2014 „O opatřeních ke zlepšení obranyschopnosti státu“ z května 2014, Zákona Ukrajiny č. 1240-VII o schválení dekretu Prezidenta Ukrajiny „O částečné mobilizaci“ ze dne 6. 5. 2014 atd. Na základě výpovědí žalobce ministerstvo nedospělo k závěru, že by mu ve vlasti byl uložen trest smrti či mu jeho vykonání hrozilo. Žalobce rovněž neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Námitku, že by v případě návratu na Ukrajinu mohl být žalobce povolán k výkonu vojenské služby a musel by jít bojovat, ministerstvo nepovažovalo za relevantní k ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. K cizincem zmíněné obavě z možného nástupu do armády ministerstvo konstatovalo, že branná povinnost existuje v mnoha zemích, i v těch nejvyspělejších, a povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není pronásledováním nebo persekucí. Ani možné potrestání za nenastoupení či vyhýbání se vojenské službě není možné považovat za důvodnou překážku vycestování, neboť branná povinnost se týká všech branců schopných vykonávat vojenskou službu a postihy takových osob jsou upraveny zákonem. K otázce bezpečného návratu do vlasti ministerstvo uvedlo, že politickou a bezpečnostní situaci v zemi původu, konkrétně Zakarpatské oblasti, v současné době lze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti. Obec N. V. v Z. oblasti, kde žije žalobcova rodina, není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů nijak zasažena. V západní části Ukrajiny ani předešlé události nedosáhly takových rozměrů, aby mohla být ohrožena bezpečnost žalobce v případě návratu.

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ustanovením § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. projeví svůj souhlas a krajský soud sám neshledal důvod pro nařízení jednání v této věci.

Žaloba není důvodná.

Mezi stranami není sporný skutkový stav věci, jak byl zjištěn žalovanou a prvostupňovým orgánem a jak je zachycen ve správním spisu, který měl krajský soud při posuzování věci k dispozici. Předmětem sporu je výklad významu závazného stanoviska v řízení o uložení správního vyhoštění.

Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Podle ustanovení § 179 odst. 2 tohoto zákona platí, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Ke zjištění podmínek pro možnost vycestování do země původu prvostupňový orgán podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je povinen *si vyžádat závazné stanovisko^{9d)} ministerstva, zda je vycestování cizince (§ 179) možné.* Poznámka 9d) odkazuje dle své dikce na ustanovení § 149 správního řádu. Ministerstvo je podle § 120a odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinno vydat závazné stanovisko bezodkladně. Podle § 120a odst. 4 a 5 zákona o pobytu cizinců platí, že *není-li vycestování cizince podle odstavce 1 nebo 2 možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (§ 33 odst. 3). Pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu^{5d)}. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz a stanoví lhůtu, ve které je povinen vycestovat z území.*

Podle ustanovení § 149 správního řádu platí, že závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Podle ustanovení § 149 odst. 2 správního řádu orgán usnesením přeruší řízení, jestliže se dozvěděl, že probíhá řízení, v němž má být vydáno závazné stanovisko. Podle ustanovení § 149 odst. 3 správního řádu platí, že pokud bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Podle právního názoru uvedeného v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č.j. 2 As 75/2009-113, přístupného na www.nssoud.cz, závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.

Závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců představuje způsob posouzení otázky, zda v konkrétním případě správního vyhoštění cizince neexistují důvody, které by v souladu s mezinárodními lidskoprávními závazky České republiky znemožňovaly návrat cizince zpět do země jeho původu. Jak je zjevné i z pouhé dikce citovaného ustanovení, tento úkon ministerstva nemá formu správního rozhodnutí, nicméně je vybaven závazností ve vztahu nikoliv k celému výroku rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž k té jeho části, která se týká vycestování cizince, eventuálně jeho setrvání na území v režimu strpění pobytu.

K jedinému vznesenému žalobnímu bodu v předmětné věci krajský soud uvádí, že pokud je mu známo, v setrvalé správní praxi žalované i rozhodovací praxi správních soudů je toto závazné stanovisko nahlíženo jako jeden z případů závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu. Lze poukázat zejm. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č.j. 6 Azs 225/2014-34, přístupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud dovodil platnost trvání závazného stanoviska pro postup orgánů Policie ČR i v navazujících rozhodnutích, nezmění-li se zásadním způsobem stav věci, obdobně také v rozsudku ze dne 6. 1. 2015, č.j. 8 Azs 110/2014-53 považoval Nejvyšší správní soud ministerstvo v kontextu vydání závazného stanoviska za dotčený orgán, což obojí potvrzuje vnímání tohoto závazného stanoviska jako závazného pro výrok rozhodnutí o správním vyhoštění.

Za naprosto zásadní v tomto ohledu krajský soud považuje právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č.j. 4 As 52/2012 – 26, přístupném na www.nssoud.cz, podle něhož *[p]okud zvláštní zákon (tj. zákon o ochraně přírody a krajiny) výslovně neurčuje, že stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jsou závazným stanoviskem ve smyslu správního řádu, ani neuvádí, že se jedná o správní rozhodnutí, Nejvyšší správní soud považuje za rozhodující, zda příslušné závazné stanovisko podle zákona č. 114/1992 Sb. naplňuje znaky závazného stanoviska vymezené v § 149 správního řádu a konkretizované v judikatuře správních soudů.* Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku řešil otázku charakteru úkonu správního orgánu, který měl formu správního rozhodnutí, nicméně obsahově se jednalo o závazné stanovisko, přičemž Nejvyšší správní soud při kvalifikaci tohoto úkonu upřednostnil materiální hledisko. Zároveň se obdobně jako v předmětné věci jednalo o aplikaci zvláštního zákona, který nabyt účinnosti dříve než ustanovení § 149 správního řádu, které institut závazného stanoviska zakotvilo. Obdobně vyznívá též stanovisko poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu uvedené v závěru č. 31 ze dne 10. 4. 2006, podle něhož *závazná stanoviska či souhlasy podle zvláštních zákonů (podmiňující úkony) je třeba posuzovat jednotlivě podle jejich povahy vycházející ze zvláštních zákonů. Ustanovení § 149 správního řádu předpokládá, že zvláštní zákon stanoví formu, jakou bude příslušný podmiňující úkon učiněn. Tyto podmiňující úkony jsou závaznými stanovisky podle § 149 správního řádu, pokud odpovídají znakům vymezeným v § 149 odst. 1 správního řádu. V případě, že ze zvláštního zákona vyplývá, že podmiňující úkon má charakter rozhodnutí, nemůže se jednat o závazné stanovisko podle § 149 správního řádu* (přístupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu.aspx>).

Krajský soud tedy dovozuje, že „závazné stanovisko“ podle § 120a zákona o pobytu cizinců je jak podle svého výslovného označení, tak i podle svého obsahu závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, což konec konců potvrzuje i poznámka 9d) odkazující přímo na toto ustanovení. Jakkoliv poznámky pod čarou nemají povahu normativních odkazů, mohou být cenným vodítkem při interpretaci zákonných ustanovení, a to za předpokladu, že odrážejí platný a účinný právní stav.

Druhou otázkou, kterou musel krajský soud vyhodnotit v kontextu žalobních námitek, je otázka přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vydaného na základě předmětného závazného stanoviska ministerstva ze dne 23. 1. 2015, ev. č. ZS25271, obsaženého ve správním spisu. Toto závazné stanovisko je odůvodněno jednak odkazem na vyjádření samotného žalobce, že ve vycestování zpět na Ukrajinu mu brání pouze strach z povolání do armády, přičemž navíc má na Ukrajině rodinu – manželku a své dvě děti, a jednak odkazem na podklady, které ovšem nejsou k závaznému stanovisku připojeny (konkrétně zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 19. 9. 2014, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 29. 5. 2014, č.j. 98525/2014-

LPTP, informace zastupitelského úřadu v Kyjevě ze dne 26. 5. 2014, Dekret prezidenta Ukrajiny č. 447/2014 „O opatřeních ke zlepšení obranyschopnosti státu z května 2014“, Zákon Ukrajiny č. 1240-VII o schválení dekretu Prezidenta Ukrajiny „O částečné mobilizaci“ ze dne 6. 5. 2014). V tomto ohledu krajský soud zdůrazňuje, že v zájmu přezkoumatelnosti závazného stanoviska jako opory napadeného rozhodnutí by ministerstvo mělo tyto podklady poskytnout žalované jako součást (přílohu) závazného stanoviska. Krajský soud v tomto ohledu nepřehlédl názor Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č.j. 8 Azs 110/2014-53, přístupný na www.nssoud.cz, podle něhož „*Soud musí mít možnost ověřit obsah, relevanci a věrohodnost informací o zemi původu, na nichž je založeno závazné stanovisko k posouzení podmínek § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, vydané v rámci řízení o uložení správního vyhoštění. Tyto informace proto musí být součástí správního spisu.*“ Tento právní názor ovšem byl vysloven ve specifickém kontextu, kdy bylo závazné stanovisko mj. postaveno i na nepravdivých premisách (neexistence politické strany uváděné účastníkem řízení). Přezkoumatelnost předmětného stanoviska ministerstva v nyní posuzované věci vychází zejména z toho, že ministerstvo poukázalo na bydliště žalobce nacházející se v západní části Ukrajiny (obec Nižni Vorota v Zakarpatské oblasti), což odpovídá správnímu spisu, a zároveň to potvrzuje úsudek ministerstva o tom, že žalobce nebude v důsledku svého návratu do této části Ukrajiny vystaven hrozbě nelidského či ponižujícího zacházení či jiné újmy v důsledku bezpečnostní situace, která byla vyhrocena zejména v jihovýchodní části Ukrajiny (Doněcká a Luhanská oblast). Označené zprávy a informace o situaci na Ukrajině sice nejsou k předmětnému závaznému stanovisku připojeny, nicméně krajský soud to vzhledem k uvedenému nepovažuje za nedostatek způsobující nedostatečnost zjištění skutkového stavu prvostupňovým orgánem a žalovanou, jak tvrdí žalobce.

Na okraj věci krajský soud podotýká, že žalobce nezpochybňuje věcnou správnost či zákonnost podkladového závazného stanoviska ministerstva ve věci vycestování, nýbrž pouze jeho přezkoumatelnost. Krajský soud za této situace nepovažoval za nutné zkoumat ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. samotný soulad závěrů ministerstva s podklady, na něž se závazné stanovisko odvolává (tzn. zákonnost a věcnou správnost závazného stanoviska), neboť by nepřipustně dotvářel rámec žalobních bodů, jimiž byl při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán.

Žalovaná tedy postupovala správně, pokud vycházela z tohoto závazného stanoviska, jímž byla vázána při rozhodování předmětné věci. Zároveň žalovaná posoudila i všechny ostatní překážky pro vyhoštění či vycestování žalobce (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Její rozhodnutí tak krajský soud vyhodnotil s výhradou uvedených výtek jako přezkoumatelné a správné.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I. uvedeno.

Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto jí krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III. tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen

advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. února 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová